

Веће ИДС Универзитета уметности
Сенат Универзитета уметности
Београд

Извештај Комисије за оцену и одбрану докторске дисертације Владимира Ранковића

**Документарност и уметност - теорије документарности и документарне праксе у визуелним
уметностима и филму**

Уводно образложење

Комисија за оцену и одбрану докторске дисертације **Документарност и уметност - теорије документарности и документарне праксе у визуелним уметностима и филму** кандидата Владимира Ранковића

др Никола Шуица, ред. проф., Факултет ликовних уметности, УУ
др Александра Миловановић, ван. проф., Факултет драмских уметности, УУ
др Јасмина Чубрило, ред. проф., Филозофски факултет, БУ
др Невена Даковић, ред. проф. и коментор, Факултет драмских уметности, УУ
др Мариела Цветић, ред. проф., Архитектонски факултет, БУ и ментор

на састанку одржаном 23.11.2022. предложила је и том приликом усвојила Извештај којим се позитивно оцењује докторска дисертација.

Извештај Комисије садржи: уводно образложење; биографске податке кандидата; анализу; критички увид и оцену резултата докторске дисертације и закључак Комисије. Саставни део овог Извештаја је у прилогу и Сумарни Извештај о провери оригиналности добијен из Универзитетске библиотеке "Светозар Марковић".

Биографски подаци о кандидату

Биографија аутора

Владимир Ранковић рођен је 13. јуна 1973. године у Крагујевцу. Дипломирао је на Факултету примењених уметности Универзитета уметности у Београду, одсеку Примењена графика, атеље Графика и књига. Од 1999. године ради као сарадник у настави на Факултету примењених уметности у Београду – Наставно одељење у Крагујевцу, а од 2002. године на Филолошко-уметничком факултету Универзитета у Крагујевцу. У звању је ванредног професора за уметничку област Ликовне уметности, ужу уметничку област Графика и графичке технике. Објављује научне радове, стручне, критичке, као и текстове популарне публицистике.

Излагачка активност

Самосталне изложбе (избор):

-, „Номадизам као пракса у графици – два случаја | Deux cas de nomadisme en tant que pratique de la gravure” (Милош Ђорђевић, Владимир Ранковић; графике – амбијентална инсталација; *7e Fête de l'estampe*, Француска и Платформа за промоцију уметности мултиоригинала, Чачак, Општински архив, Чачак, 2019);

„Графике” (Милица Антонијевић, Бојан Оташевић, Владимир Ранковић; графике; Градска галерија „Мостови Балкана“, Крагујевац, 2019); „Сећања | Souvenirs” (Сандра Бо [Sandra Baud]: „Хотелске собе” [„Chambres d’hôtels”], графике / Владимир Ранковић: „Реконструкције (јединице)” и „Путовање” [„Reconstructions (Unités)” & „Le Voyage”], графике; Мали ликовни салон Народног музеја Крагујевац, 2017);

„Фрагменти” (objets trouvés / текст; Галерија Културног центра, Зрењанин, 2016; Галерија Студентског културног центра, Београд, 2015; Контакт галерија Студентског културног центра Крагујевац, 2014); „Реконструкције” (графике – амбијентална инсталација; Галерија Народног музеја Крагујевац, 2014);

„Wrap Your Troubles in Dreams” (слике; Ликовна галерија Културног центра, Горњи Милановац, 2012; Галерија „Илија Шобајић“, Центар за културу Никшић, Црна Гора, 2011);

„Бауљање” (Предраг Лојаница: „Васкрснуће тело”, слике / Владимир Ранковић: „Пресек”, инсталација; Уметнички центар Универзитетске библиотеке „Светозар Марковић”, Београд, 2009);

„Гости – репродукције непостојећих слика” (графике; Галерија Културног центра, Шабац, 2008; Ликовни салон Културног центра Новог Сада, 2008);

„Туђи простори – ’Живи ли човек од изнутра ка споља или од споља ка изнутра?’” (амбијентална инсталација; Галерија Дома омладине Београда, 2007);

„Туђи простори – 12 | 12” (амбијентална инсталација; Галерија Студентског културног центра Крагујевац, 2007);

„Међупростор” (Радош Антонијевић: „Шатор Дечани М1”, инсталација / Владимир Ранковић: „Кревети Балкана”, инсталација; Интернационални мултимедијални фестивал ПатосОФФирање, Галерија Центра за културу, Смедерево, 2007);

„Простори” (цртежи; Модерна галерија Народног музеја Крагујевац 2006).

Колективне изложбе (избор):

„Избор из Колекције Галерије СКЦ Крагујевац 2015–2016” (аутори: Ксенија Маринковић и Иван Арсенијевић, Контакт галерија СКЦ, Крагујевац, 2017);

„Збирка графике, Одељење за историју уметности, Народни музеј Крагујевац” (кустос: Татјана Милосављевић, Галерија Народног музеја Крагујевац, 2016);

„XX пролећни анале – Какво нам је пролазно време?” (селектор: Милица Перић, Ликовни салон Дома културе, Чачак, 2016);

„Реструктура – Од центра ка центру” (Ремонт – независна уметничка асоцијација, Студентски културни центар Крагујевац; аутори пројекта: Слађана Петровић Варагић, Дарка Радосављевић, Иван Арсенијевић; аутор изложбе: Иван Арсенијевић, Галерија Ремонт, Београд, 2016);

„Der Wanderer” (MNAS: Muzeul Național de Artă Contemporană, București, România, 2015); „10+, Избор из Колекције Галерије СКЦ Крагујевац” (аутори: Марија Коњикушић и Иван Арсенијевић, Контакт галерија СКЦ Крагујевац, 2014);

„Der Wanderer, van kunsticoon tot beeldcultuur” (kustoski tim: Geert van Eyck, Jan Schaerlackens, Reinout van den Bergh, MOTI: Museum of the Image, Breda, Nederland, 2014); „Mondialisation, Prix Contraste de l’estampe numérique” (Galerie Contraste, Freiburg, Suisse, 2014);

„Простор Време Уметност | Zeit Raum Kunst” (аутор: Татјана Милосављевић, Народни музеј Крагујевац, Galerie in Theater, Ingolstadt, Deutschland, 2013);

„Савременици”, избор из стваралаштва ђака и професора Крагујевачке гимназије, поводом 175. годишњице школе (аутор: Татјана Милосављевић, Галерија Народног музеја Крагујевац, 2008);

„Inaugural Exhibit” (MOCA: Museum of Computer Art, Brooklyn, New York, USA, 2008)); „Графике” (Милица Антонијевић, Катарина Драгутиновић Роццелла, Бојан Оташевић, Владимир Ранковић, Александар Зарић; Галерија Народног музеја Крагујевац, 2004);

„III карловачки салон младих” (Галерија Института српског народа, Палата „Стефанеум”, Сремски Карловци, 1996).

Вишемедијска инсталација „Туђи простори – ’Живи ли човек од изнутра ка споља или од споља ка изнутра?’” откупљена је од стране Народног музеја Крагујевац, за Збирку Одељења за историју уметности, по јавном конкурс у Министарства културе и информисања Републике Србије за финансирање уметничких дела из области визуелних уметности, 2016. године.

Аутор је пројекта „Графика данас”, који се реализује у сарадњи Филолошко-уметничког факултета у Крагујевцу и Студентског културног центра Крагујевац. У оквиру пројекта је, од 2017. године, одржан један округли сто и две изложбе, са пратећим публикацијама.

Публиковани радови:

„Псеудодокументарно – поглед с позиције Термијанца”. После 200 година: два века научне фантастике, Зборник радова са Научног округлог стола одржаног у оквиру XIII међународног научног скупа Српски језик, књижевност, уметност. Крагујевац: Филолошко-уметнички факултет, 2019, стр. 153–161. (7.01 7.038.53:792.2)

„Филм уметника као метауметност – *Mondo Veneziano*, филм Антоана Прима”. Рођење у музици & *New Born Art*, Зборник радова са XIII међународног научног скупа Српски језик, књижевност, уметност, књига 3. Крагујевац: Филолошко-уметнички факултет, 2019, стр. 373–377. (7.038.53:791 791.634-051 Прум А.)

„Уметност Анселма Кифера, припадника *Nachgeborenen*, као одговор на ћутање генерације непосредних сведока” (Ирена Кнежевић, Владимир Ранковић). Тишина, Зборник радова са XI међународног научног скупа Српски језик, књижевност, уметност, књига 2. Крагујевац: Филолошко-уметнички факултет, 2017, стр. 341–352. (7.01:341.485(=411.16))

„Псеудодокументарност у контексту савремених уметничких пракси”. Наслеђе, часопис за књижевност, језик, уметност и културу, број 35. Крагујевац: Филолошко-уметнички факултет, 2016, с. 291–305. (7.01'42)

„Графика – традиција и нови медији”. Музика и медији у визуелној уметности & Језик музике – музика и језик, Зборник радова са X међународног научног скупа Српски језик, књижевност, уметност, књига 3. Крагујевац: Филолошко-уметнички факултет, 2016, с. 79–87. (76:316.774)

„Тринаест видео радова Марка Маетама”. Кораца, часопис за књижевност, уметност и културу, број 5–8. Крагујевац: Народна библиотека „Вук Караџић”, 2011, с.213–222. (82 (05))

Анализа докторске дисертације

Докторска дисертација Владимира Ранковића **Документарност и уметност - теорије документарности и документарне праксе у визуелним уметностима и филму** написана је фонтом Times New Roman 12 са стандардним проредом 1,5 обухвата 222 странице. Састоји се од следећих поглавља: Увод: предмет и научни циљ рада, теоријски приступи и оквири истраживања документарности у контексту савремених пракси визуелних уметности и филма (стр.7 - 14); Документарност – порекло и значење речи, модели и критеријуми дефинисања документарности у контексту историје и теорије уметности (стр.15 - 31); Репрезентација као протодокументарност – теорије репрезентације, концепт подражавања као доктрина визуелних уметности, улога и потенцијали репрезентације у контексту документарности (стр.32 - 59); Фотографија као крај процеса освајања стварног, фотографија и филм као доминантни медији документарних уметничких пракси (стр.60 - 96); Алгоритија, апропријација, документарност – документарност у контексту постмодернистичке теорије алгоритије (стр.97 - 137); Документарност и уметничка документација, уметност у доба биополитике – уметничка документација и питање односа између

уметности и живота (стр.138 - 155); Псеудодокументарно као документарни хибрид – модел фикционалног наратива у савременим уметничким праксама (стр.156 - 185); Закључак: позиција и улога, значај и утицај документације и документарности у контексту савремених пракси визуелних уметности и филма (стр.186 - 196).

Следи одељак *Литература* (стр.197 - 213) са 253 јединице као и *Вебографија* (стр. 214 - 216) са 33 јединица, на српском и енглеском језику, као и *Филмографија* (стр.217 - 219) са 52 јединице. На почетку рада су апстракти на српском и енглеском језику, а на крају *Биографија аутора* (стр.220 - 222).

У *Уводу* кандидат мапира позицију са које сагледава савремени дискурс о документарности, тј. успоставља перспективу рада позиционирану са интердисциплинарних теоријских платформи.

Кандидат дефинише предмет свога рада: документарност у контексту уметности, затим документаристичке стратегије уметничког деловања, документација као средство репрезентовања уметничких пракси унутар институција уметности или изван њих, односно, кандидат претпоставља *стварно, неизмишљено, пронађено, идентификовано, откривено, објективно, постојеће, преузето*, као премисе за настанак уметничког дела или уметничког рада.

Циљ рада је успостављен као (ре)дефинисање теоријских оквира у којима се документарност може разматрати у контексту уметничких пракси визуелних уметности и филма, утврђивање премиса неопходних за постојање документарног као дела света уметности, као и анализа заступљености и улоге документаристичких стратегија у оквирима уметничких пракси, односно детерминисање промена теоријске и историјске контекстуализације документарног као конституента уметности. Ранковић узима у обзир теоријске приступе уметности проистекле из уметничких пракси и као циљ рада поставља и само испитивање документаристичких уметничких стратегија и процедура као елемената савремених уметничких пракси способних да мењају и редефинишу стваралачки рад.

Кандидат дефинише три основне хипотезе од којих полази:

1. Уметност настала на темељу документарног, приказујући уметност, односно удвајајући уметничко као текст, или говорећи о уметности постаје метауметност. Документација, као референца на стварност, преузета или произведена, постоји изван уметности.

2. Узимајући у обзир то да се „технике и стратегије које [књижевност и историја] користе у композицији својих дискурса могу показати као у значајној мери исте, колико год оне можда деловале различито на чисто површинском, или говорном, нивоу текста”, односно да методи креирања документарног и фиктивног могу бити исти, доводи се у питање сагласност исказа документарног са стварношћу. Сходно томе, документарно се може посматрати као наратив у којем су присутни и фактуалност и фикција.

3. Производ документаристичких стратегија и процедура у уметности може бити фикционални наратив који преузима појавност документарног, као и документаристичке кодове и конвенције, и као такав – „форма у којој је присутна и фактуалност и фикција, а везана је за документарно као жанр” – јесте „документарни хибрид”. Узимајући као премису тезу да не постоји апсолутна фикција или апсолутна факција унутар наратива, свако уметничко дело или уметнички рад, као производ документаристичких стратегија и процедура, односно средство посредовања у односу између унутарњег и спољног које укључује креативност у обради спољног, документарни је хибрид. Другим речима, хибридно се може посматрати као иманентна документарним уметничким праксама.

Методе које кандидат користи приликом обраде теме докторске дисертације „Документарност и уметност – теорије документарности и документарне праксе у визуалним уметностима и филму” су следеће: теоријско-аналитички метод, историјско-прегледни метод, компаративни метод и критичко-интерпретативни метод. Он се критички реферира на научну и стручну литературу из области теорија текста, теорије уметности, историје и теорије филма и медијски оријентисаних теоријских разматрања, студија у пољу историје уметности, критичких текстова као и теорија уметника проистеклих из уметничких пракси.

Теоријско-аналитички и компаративни метод, подразумевајући позивања на књижевно-теоријска разматрања, као и друге приступе – филозофске, естетичке, теоријске круцијалан је за одређење појмова неопходних за анализу и тумачење документарности у уметности. Битан сегмент компаративне анализе је и истоврсно разматрање дискурса историје као парадигматичног неизмишљеног дискурса.

Теоријско-аналитичким и интерпретативно-критичким методима анализирани су бројне теорије које се односе на деловање у свету уметности. На тај начин разматрана су питања природе уметности и њене позиције унутар друштва и културе, кретања и улоге уметности, уметничких стратегија и процедура, њених теоретизација и контекстуализација. Посебно значајна је анализа

теорије алегорије примењена на савремене уметничке праксе и на одређење природе слика у контексту савремене уметности. Медијски оријентисана теоријска разматрања, спроведена су на исти начин, примарно су усмерена ка медијима са највећим документаристичким потенцијалом – фотографији и филму, потом инсталацији, али другим и савременим уметничким праксама окренутим производњи уметничке документације.

Историјско-прегледни метод и критичко-интерпретативни метод примењени су у анализи уметничких пракси које су предмет рада. Поред историјско-критичких прегледа уметности, коришћени су и критички приступи одређеним феноменима, као и раду појединих уметника и кустоса.

Позивања на књижевно-теоријска разматрања као и друге приступе (филозофске, естетичке, херменеутичке) битна су за одређење кључних појмова неопходних за анализу и тумачење односа уметности и стварности а потом и документарности у уметности.

Компаративна анализа дискурса историје као парадигматичног неизмишљеног наратива, и дискурса уметности, спроведена кроз разматрање рада Хајдена Вајта (Hayden White) и Била Николса (Bill Nichols) важан сегмент теоријске анализе документарности у контексту визуелних уметности и филма. Тврдња да наратив о стварном и фикционални наратив или фикционални текст почивају на истим основама и користе технике и стратегије које су у значајној мери исте, представља основ за анализу односа који успостављају документарност и уметност.

У првом поглављу насловљеном **Документарност – порекло и значење речи, модели и критеријуми дефинисања документарности у контексту историје и теорије уметности** говори се о документарном као о апсолутној категорији која је то тек по освајању стварног (а историја уметности у већем делу свога тока се реципира као приповест о освајању стварног) односно по окончању тог процеса открићем фотографије, а потом и инкорпорирању онога што је проистекло из таквог освајања у уметност. Документарно се одређује као пост-авангардна појава за чије установљавање је било неопходно ослободити се условљености реалности, и учинити да исходи таквог ослобађања буду асимиловани од стране уметности, односно трансформисани у уметност.

Кандидат у поглављу **Репрезентација као протодокументарност – теорије репрезентације, концепт подражавања као доктрина визуелних уметности, улога и потенцијали репрезентације у контексту документарности** разматра концепт репрезентације спроведен кроз почетну анализу Платонових (Πλάτων) дела, затим Владислава Тараткјевича (Władysław

Tatarkiewicz), Мајкла Камила (Michael Camille)), Ханса Белтинга (Hans Belting) и других и наводи: ”На одређени начин и у одређеној мери успостављајући везу са стварношћу, репрезентација води стварању потпоре, односно средстава потврђивања одређеног исказа или наратива. Снага и комплексност потпоре коју пружа репрезентација чине основ за тврдњу да појединачна уметничка дела, настала кроз процес подражавања, могу бити реципирана као документарна, да теоријски приступи репрезентацији морају бити разматрани када се анализира документарност у контексту уметности, и да се, коначно, сама репрезентација може, у одређеним случајевима, одредити као протодокументарност.”

У трећем поглављу **Фотографија као крај процеса освајања стварног, фотографија и филм као доминантни медији документарних уметничких пракси** Ранковић, полази од дефиниције фотографије као средства „за произвођење једног аутентичног савременог документа” (Сонтаг) и чињенице да се фотографија, као медиј, од својих најранијих дана перципира као потпора чињеницама – као документ. ”Управо су теоријска разматрања фотографије и филма у основи већине анализа документарности и њених одређења, с почетка доносећи прецизну дефиницију, која је истовремено и врло штура, лапидарна, широко постављена, која је подложна тумачењима, али дефиницију која ствара даље могућности за проучавање и представља основ за нова истраживања – документарно(ст) јесте креативна обрада стварног.”

У четвртом поглављу **Алегорија, апропријација, документарност – документарност у контексту постмодернистичке теорије алегорије** кандидат претпоставља алегорију, традиционално схваћену, као наративно препричавање претходног наратива, и разуме да се ”алегоријско представљање визуелним језиком, односно стварање алегоријског сликовног исказа, може одредити као приказивање, али и репрезентација одређених појава – мисли, идеја, порука, вредности – које су превасходно нематеријалне и њихово присуство не може бити непосредно или директно исказано и успостављено визуелним средствима.” Потом, Ранковић упућује на Крејг Овенса (Craig Owens) који је увео теорије алегорије у праксу савремене уметничке критике и отпочео и спровео процес реактуелизовања и редефинисања појма алегорија, поставивши теоријски основ за одређење апропријације као уметничке стратегије, као и за касније успостављење релација између алегорије, апропријације и документарности и закључује: ”Иако у раду алегоричара готово никада не постоји исказ о документарности сопственог деловања, његова примарна улога јесте и један од циљева документарног – да сачува. Та чињеница, уз постојање везе са прошлошћу, односно са својеврсном историјском имагинацијом као рефлексом поетског историографског рада, као и тежње да се одређени уметнички исказ слаже са стварношћу, чини

алегоријске уметничке праксе иманентним појединим видовима документарности. Као такво, увек у контексту који само ствара, алегоријско уметничко деловање јесте креативна обрада стварног, због чега представља битан сегмент у изучавању документарности, посебно када се ради о визуелним уметностима и оним уметничким делима и уметничким радовима чија веза са стварношћу није директна и не види се изван контекста, али је недвосмислена, снажна и представља чврсту потпору наративу о стварном.”

Пето поглавље **Документарност и уметничка документација, уметност у доба биополитике – уметничка документација и питање односа између уметности и живота** полази од чињенице да је уметничка документација, као производ уметничких пракси савремене уметности и уметности у доба биополитике, још један од видова присуства документарног у оквирима савремених визуелних уметности, те да је функција уметничке документације да посредује између уметничког дела или уметничког рада и публике, односно, да прикаже уметничко дело или уметнички рад.

У случају ефемерних уметничких радова који најчешће имају структуру догађаја, уметничка документација једино је средство њиховог перципирања након постојања. Разматрања уметничке документације примарно су заснована на теоријском раду Бориса Гројса (Boris Groys).

Шесто поглавље **Псеудодокументарно као документарни хибрид – модел фикционалног наратива у савременим уметничким праксама** бави се псеудодокументарношћу схваћеном као хибридна документарна форма која као и документарно(ст), реферира на стварност, али уз другачију везу са стварним субјектом. Као форма, псеудодокументарност је једна од најприсутнијих у савременим фикционалним наративима, укључујући књижевне и филмске, као и оне који припадају најшире посматраним актуелним праксама визуелних уметности, а у њој су присутне и фактуално и фиктивно.

У закључку дисертације **Позиција и улога, значај и утицај документације и документарности у контексту савремених пракси визуелних уметности и филма** дата је верификација хипотеза и понуђени су могући правци даље проблематизације и истраживања везаних за тему, односно, речима кандидата: ”Од уздизања фотографије до висина уметности и креативне обраде стварног, „Тринаест теза против снобова” и четири темељне тежње документарног, преко постојања свести о удаљености прошлости, жеље да се она спасе за садашњост и чувања реликта историјске стварности уметничким деловањем, до поставки које тематизују питања односа између уметности и живота и уметности као облика живота, документарност, као феномен света уметности, постала

је и више од значајног и утицајног чиниоца савремене уметности – свеприсутна појава која је у свој корпус инкорпорирала и сопствену контрадикторност. Заинтересованост људског рода за своју садашњост померила је тежиште уметничког деловања ка документовању.”

Закључак дисертације тако предствља теоријску рекапитулацију којом се још једном, на кратак и сажет начин, сумирају и умрежавају одговори на претпоставке од којих је кандидат кренуо у истраживању.

Критички увид и оцена резултата

Докторска дисертација кандидата Владимира Ранковића **Документарност и уметност - теорије документарности и документарне праксе у визуелним уметностима и филму** посвећена је критичком разматрању и аналитичком идентификовању документарности као појаве у свету уметности која обележава савремену уметност, те истраживању потенцијала, улоге, позиције и значаја уметничког деловања у пољу документарности, као и утицаја и учешћа стварности у стваралачким процесима и њиховим исходиштима.

Разматрањем теоријских поставки и уметничко-историјских, критичких и стручних студија, као и теорија уметника, кандидат је поставио могуће оквире у којима се форме документарног појављују у свету уметности и указао на релевантност документарних приступа у контексту актуелних уметничких пракси, на њихову улогу у савременом друштву као и на значај њиховог проучавања за теорију уметности. Промена теоријске и историјске контекстуализације документарног као конституента не само савремених уметничких пракси, указује на могућност да се документарно, посредством односа са стварним, перципира као иманентно уметности. Постављени проблеми теоријског разматрања успешно су, доследно и детаљно артикулисани.

Предмет дисертације Владимира Ранковића јесте уочавање, анализа и дефинисање документарности кроз компаративну анализу дискурса историје, као парадигматичног неизмишљеног наратива, и дискурса уметности, а потом, промишљањем односа уметничких пракси које су, на основу полазних премиса, означене као документарне.

До циља свог рада кандидат стиже сталним критичким преиспитивањем различитих дискурзивних аспеката пре свега ова два појма: документарности и уметности.

Имајући све претходно у виду, Комисија констатује да је Владимир Ранковић успешно обрадио предмет свог рада и остварио предвиђене циљеве.

Постављене хипотезе су истраживане, проблематизоване, интерпретиране те и потврђене у тексту дисертације. Кандидат је показао њихову сврсисходност, научну утемељеност и њихов евидентни интердисциплинарни карактер. Изведени закључци потврђују почетне хипотезе: 1. да уметност која је настала на темељу документарног, приказујући уметност, односно удвајајући уметничко као текст, или говорећи о уметности постаје метауметност, 2. да документарно јесте наратив у којем су, увек, присутни и фактуалност и фикција, као и да се 3. хибридна може посматрати као иманентна документарним уметничким парксама.

Докторска дисертација кандидата Владимира Ранковића темељи се на интердисциплинарном приступу у примени метода карактеристичних за савремене критичке теорије: теоријско-интерпретативном, као и аналитичко-интерпретативном.

Докторат кандидата Владимира Ранковића је убедљиво, прегледно и јасним језиком написан рад, пажљиво осмишљене структуре и са минуциозним анализама добро одабраних примера. Кандидат је своје претпоставке од којих је пошао у истраживању - а које су у домаћој теоријској мисли недовољно актуелизовани и проблематизовани - на уверљив и сигуран начин изнео и аргументовао. Резултати истраживања у складу су са добром традицијом академских дискурса и отварају и остављају могућности за даља разматрања и критичка испитивања и преиспитивања.

Кандидат је у раду користио 254 библиографске, 33 вебографске јединице и 52 филмографске јединице на српском и енглеском језику. Показало је способност систематичне обраде и примене писаног материјала. Коришћена литература је систематично одабрана и употребљена на адекватан начин.

Закључак

Докторска дисертација **Документарност и уметност - теорије документарности и документарне праксе у визуелним уметностима и филму** кандидата Владимира Ранковића је проблемски интердисциплинарни научни рад којим је кандидат потврдио научне компетенције у подручју интердисциплинарних наука о уметностима и медијима. Кандидат је својом дисертацијом показао да је компетентан и спреман да на препозна и истражи мало познате и

недовољно дискутоване интердисциплинарне проблеме, првенствено заинтересован за истраживање. Владимир Ранковић је доследно и спретно применио савремене теоријске поставке из сасвим удаљених дисциплина у успешно спроведеном подухвату разматрања њихових тачака сусрета и међупрожимања.

Комисија оцењује докторску дисертацију Владимира Ранковића као заснован и иновативан истраживачки научни рад којим су аргументовано показане и разрађене најважније теоријске претпоставке

Комисија позитивно оцењује докторску тезу и са задовољством предлаже Већу интердисциплинарних студија и Сенату Универзитета уметности у Београду да прихвати Извештај, те да покрене процедуру за јавну одбрану докторске дисертације Владимира Ранковића.

Београд,

23.11.2022.

Комисија у саставу:

др Никола Шуица, ред. проф., Факултет ликовних уметности, УУ

др Александра Миловановић, ван. проф., Факултет драмских уметности, УУ

др Јасмина Чубрило, ван. проф., Филозофски факултет, БУ

др Невена Даковић, ред. проф. и коментор, Факултет драмских уметности, УУ

Др Мариела Цветић, ред. проф., Архитектонски факултет, БУ и ментор